

И съ първитѣ още лжчи на утренната заря Буда стана просвѣтенъ и радостенъ; той тръгна да проповѣдва учение на любовта.

Отсега натѣй Буда става учителъ на индийския народъ. Той учеше, какво всички хора сж равни помежду си — богати и бѣдни, знатни и прости — понеже никой не е запазенъ отъ болести, страдания и смъртъ; а заради туй всички трѣбва да иматъ милость единъ къмъ другъ и да гледатъ да помагатъ на тежкия свой животъ съ обичъ. Хората, казваше той, си причиняватъ голѣми скърби съ своитѣ ненаситни желанія; напомняше имъ суетността на земното щастие и надежди и имъ сочеше едничката достойна за човѣшкия животъ цѣль — да освободятъ душата си отъ чувственитѣ желанія и страсти, ако искатъ да добиятъ истинско успокоение и блаженство.

* * *

А прѣзъ всичкото това врѣме печално минава днитѣ си царь Судходана; сърцето му туптѣше отъново да види сина си, пакъ да чуе неговия гласъ. Въ скръбъ и тжги живѣе и прѣкрасна Ясодхара, оплаквайки своя милъ съпругъ.

Единъ ясенъ пролѣтенъ день, когато цѣлата земя се облича въ чудно хубавъ накітъ, Ясодхора тихо се разхожда изъ градината, а редомъ съ нея весело скача малкиятъ ѝ синъ, седѣмгодишниятъ Рагула, радвайки се на напжпилитѣ цвѣтове. Тѣ спиратъ на брѣга на езерото, обрасълъ съ лотосъ. Рагула се смѣе и хвърля храна на синитѣ и червени рибки, а Ясодхара съ нажаленъ погледъ слѣди отлитащитѣ жерави. Тѣй се разхождатъ тѣ, когато при тѣхъ идватъ придворнитѣ дѣвойки.